

Pozycja banku jako wierzyciela w toku postępowania sanacyjnego – uwagi ogólne okiem dłużnika

Z dniem 1.01.2016 r. weszła w życie ustawa – Prawo restrukturyzacyjne¹, która wprowadziła cztery rodzaje procedur zmierzających do uzdrowienia przedsiębiorstwa dłużnika zagrożonego niewypłacalnością. Postępowanie sanacyjne jest obecnie jedną z najpopularniejszych metod na doprowadzenie do oddłużenia przedsiębiorstwa przeżywającego trudności ze spłatą zobowiązań. Pomimo że charakteryzuje się najsilniejszą ingerencją w działalność przedsiębiorstwa, w tym zarządu (co do zasady zarząd majątkiem odbierany jest dłużnikowi i powierzany zarządcy), to jednocześnie pozwala na jego ochronę przed destrukcyjnymi działaniami wierzycieli.

MATEUSZ MEDYŃSKI
KONRAD FORYSIAK

Ustawodawca jako cel postępowania restrukturyzacyjnego wskazuje uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika przez umożliwienie mu restrukturyzacji w drodze zawarcia układu z wierzycielami, a w przypadku postępowania sanacyjnego – również przez przeprowadzenie działań sanacyjnych, przy zabezpieczeniu słusznych praw wierzycieli². Spośród wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych charakteryzuje się ono dość dużym rygoryzmem oraz największym zaangażowaniem organów nadzorujących.

Działania sanacyjne w przepisach p.r. zdefiniowano jako czynności prawne i faktyczne, które zmierzają do poprawy sytuacji ekonomicznej dłużnika i mają na celu przywrócenie dłużnikowi zdolności do wykonywania zobowiązań. Wśród tych czynności znajdują się: możliwość odstąpienia od niekorzystnych umów, zbycie zbędnego, generującego koszty majątku, zwolnienie nieefektywnych i zbędnych pracowników, odwrócenie skutków czynności zdziałanych na szkodę wierzycieli. Aby działania te były możliwe, dłużnik w trakcie postępowania sanacyjnego korzysta z ochrony przed egzekucją³. Szczegółowa definicja sanacji znajduje odzwierciedlenie w art. 3

¹ Ustawa z 15.05.2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. poz. 1574), dalej: „p.r.”.

² Art. 3 ust. 1 p.r.

³ P. Zimmerman, *Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne, Komentarz*, Warszawa 2016, Legalis, komentarz do art. 3, Nb. 5.